

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-208/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirković, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Vladimira Šimunovića, OIB 05037298737, Fra Kaje Adžića 48, 34000 Požega, zastupan po opunomoćeniku Velimiru Galiću, odvjetniku u Požegi, Dragutina Lermana 6, protiv tuženika OTP Banka Hrvatska d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupan po opunomoćeniku Belizaru Tomajiću, odvjetniku u Osijeku, Ulica Kralja Zvonimira 17/1, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vr. p. s. 130,03 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 14. rujna 2026., u nazočnosti tužitelja, zamjenika njegovog opunomoćenika odvjetnika Marka Brekala iz Požege i zamjenika opunomoćenika tuženika Ivana Dunodovića, odvjetnika iz Požege, na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 7. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredbe glave 4. Ugovora o kreditu broj 93168/05 koji je tužitelj Vladimir Šimunović, Požega, Fra Kaje Adžića 48, zaključio sa prednikom tuženika OTP Banka Hrvatska d.d. Split, Domovinskog rata 61, dana 03.11.2005, a koje glasi:

„4. KAMATNA STOPA/ NAKNADA,

b) naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,00%

II. Nalaže se tuženiku OTP Banka Hrvatska d.d. Split, Domovinskog rata 61, Split, da tužitelju Vladimir Šimunović, Požega, Fra Kaje Adžića 48, sa osnova stjecanja bez osnove, isplati iznos 130,03 EUR, (stotrideseteuratricenta) sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, (Narodne novine broj: 153/2004) počev od 8. rujna 2005. do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. po stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanom za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za

svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja europske središnja banke (u daljnjem tekstu: zatezna kamata), u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP Banka Hrvatska d.d. Split, Domovinskog rata 61, Split, da tužitelju Vladimiru Šimunović, Požega, Fra Kaje Adžića 48, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 263,75 EUR sa zateznom kamatom počev od 7. listopada 2026. pa do isplate, a u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Vladimir Šimunović, OIB 05037298737, Požega, Fra Kaje Adžića 48, u tužbi koju je podnio 1. srpnja 2026., istakao je kako je sa pravnim prednikom tuženika OTP Banka Hrvatska d.d. Split, HVB Splitskom bankom d.d. Split, R. Boškovića 16 (u daljnjem tekstu: tužitelj i tuženik), sklopio 3. studenog 2005., Ugovor o kreditu broj: 93168/05 i na temelju toga ugovora tužitelj je od tuženika ishodio krediti u iznosu od 20.300,00 CHF u protuvrijednosti u kunama, na rok otplate kredita od 84 mjeseca. Namjena predmetnog kredita, je kupnja novog motornog vozila.

1.1. Tužitelj na dalje ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu u koje je u točki 4. ugovoreno da je u obvezi isplatiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva od 1,00 % i to prije korištenja kredita odnosno iz odobrenog kredita.

1.2. Tužitelj ocjenjuje da je odredba iz točke 4 predmetnog ugovora, a koje je ugovoreno plaćanje tzv. "ulazne naknade" nepoštena ugovorna odredba jer se o istoj nije pregovaralo, a unaprijed pripremljen formularni ugovor njemu kao korisniku kredita je samo dat na potpis. Istakao je da je odredbom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/03 u daljnjem tekstu ZZP/03), važećeg u vremenu zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu i trenutku naplate naknade za obradu kredita na dan 7. rujna 2005. bilo propisano da je nepoštena ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a da je odredbom čl. 87. stavak 1. ZZP/03 propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništeta.

1.3. Tužitelj se poziva na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024., u kojoj Vrhovni sud zaključuje: „Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere), treba ocijeniti je li, imajući u vidu da je već Posebnom ponudom bilo obuhvaćena i sporna odredba, tuženici bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatiti takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, može se zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.“ Na dan

7. rujna 2005. naplaćena je ulazna naknada u iznosu od 979,88 HRK, a što predstavlja 1% od odobrenog kredita računajući srednji tečaj HNB za CHF za kune od 4.827,023 HRK, a što znači da se preračunavanjem iznosa od 979,88 HRK prema konverzijskom tečaju 1 EUR = 7,53450 HRK dobije iznos od 130,03 EUR. Kako je tuženik neosnovano uskratio od glavnice kredita navedeni novčani iznos i smatra se nepoštenim stjecateljem, podnoseći tužbu protiv tuženika tužitelj je predložio sudu da presudom utvrdi da je ništetna odredba čl. 4. navedenog ugovora o kreditu od 3. studenog 2005. i da naloži tuženiku da mu zbog stečenog bez osnove isplati iznos od 130,03 EUR, zajedno sa zateznom kamatom počev od 8. rujna 2005. tj. od prvog sljedećeg dana po naplati pa sve do isplate, a i da mu tuženik naknadi trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom od donošenja presude pa sve do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istakao da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovani te je predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak. Naime, tuženik unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi čl. 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva moguće odlučiti temeljem stanja spisa. Neovisno o navedenom, prema stajalištu tuženika, ispravnom primjenom materijalnog prava na okolnosti koje tužitelj iznosi u tužbi, tužbeni zahtjev je potrebno odbiti iz razloga koje tuženik iznosi u nastavku ovog odgovora na tužbu. Nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. U tom pravcu, obrazložio je tuženik da tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi u nastavku obrazlaže temelj za svoje protivljenje tako da prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja, a koji prigovor detaljno razrađuje u nastavku odgovora na tužbu. Stoga tuženik ovdje ističe prigovor zastare potraživanja kako slijedi: 1) Naknada štete Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da su u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koja su tužitelju navodno prouzročile štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. 2) Povrat mjesečnih anuiteta Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. 3) Stjecanje bez osnove Ako bi se zbog

utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 03.11.2005.g. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi: „Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanijskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Uvid u presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev x 183/2011; Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (04.11.2005.g.), a tužba je podnesena tek 01.07.2026.g. IV./ Nadalje, u odnosu na navodno ništetne odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je ulazna naknada točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl.4.b), stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 1,00 % od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse. Slijedom navedenog, da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tuženik opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja. Dakle, potpuno je jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedene na zakonu osnovane naknade tuženiku. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 01.07.2026.g. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužiteljice prema tuženiku u svakom slučaju zastarjelo. Naime, člankom 225. ZOO-a jasno je propisano:

„Tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.“

3. Podneskom od 9. kolovoza 2026. tužitelj je očitujući se na tuženikov odgovor na tužbu istakao da su neosnovanu navodi tuženika vezani za prigovor zastare jer da tužitelj kao korisnik kredita tužbom predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev najprije radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe o tzv. Ulaznoj naknadi i onda kako ima pravni interes zahtijevati da sud utvrdi da je nišetna odredba članka 4. navedenog ugovora o kreditu, a koja se odnosi na onaj dio koji utvrđuje da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva 1% od odobrenog kredita tada ima pravo zahtijevati i da mu tuženik isplati navedeni novčani iznos jer ga je neosnovano stekao. Tužitelj se pozvao na presudu Visokog trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2019. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu kojim se između ostalog utvrđuje da su tužene banke, među kojima i ovdje tužena banka, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a jer korisnike kredita – potrošače nisu kao trgovci u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu ne ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana te su banke postupalo suprotno odredbama tada važećeg zakona u zaštiti potrošača. Kako je iste činjenice prihvatio i rješenjem VSRH u svojoj odluci posl. br. Rev-2221/18 tada je tužitelj zaključio kako prigovor zastare nije osnovan i kako mu tuženik zbog nišetne odredbe navedenog ugovora po osnovi restitucijskog zahtjeva treba isplatiti navedeni novčani iznos i to sa zateznom kamatom od prvog sljedećeg dana poslije uskrate toga iznosa pa sve do isplate, zajedno sa troškom parničnog postupka.

4. Naime, predmet spora između parničnih stranaka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu broj: 93168/05, od 3. studenog 2005. a koji su zaključili kreditor HVB Splitska banka d.d. Split, R. Boškovića 16 tj. prednik ovdje tuženika i korisnik kredita Vladimir Šimunović, ovdje tužitelj a koja odredba u dijelu članka 4. b glasi: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1% od iznosa odobrenog kredita plaća je jednokratno prije korištenja kredita odnosno iz odobrenog kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju odnosno iskorištenom iznosu kredita", kao i restitucijski zahtjev za isplatom iznosa od 130,03 EUR sa sporednim potraživanjima tj. zateznom kamatom na iznos od 130,03 EUR počev od 8. rujna 2005. pa do isplate i troškom parničnog postupka na koji tužitelj zahtjeva zateznu kamatu donošenja presude pa do isplate.

5. Na pripremnom ročištu održanom 14. rujna 2026. između stranaka nije bilo moguće sklopiti sudsku nagodbu pa je sukladno odredbi članka 292.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP), sud po okončanju pripremnog ročišta rješenjem zaključio prethodni postupak i na istom ročištu održao i zaključio glavnu raspravu jer je ocijenio da je to moguće, s obzirom na okolnosti slučaja.

5.1. Nespornim je u odgovoru na tužbu tuženik učinio navedeni i zahtijevani novčani iznos. Međutim, tuženik je učinio spornim jesu li u konkretnom slučaju pojedine

odredbe navedenog ugovora o kredit nepoštene a time i ništetne. Kako tuženik nije osporavao visinu novčanog zahtjeva, ali je osporavao osnov tužbenog zahtjeva tada ovaj sud utvrđuje da je srednji tečaj HNB za CHF za HRK na dan 7. rujna 2005. iznosio 4,827023 HRK pa kako je tužitelju odobren kreditu iznosu od 20.300,00 CHF u protuvrijednosti HRK na dan 7. rujna 2005. godine, pretvarajući ovaj iznos u HRK dobije se iznos od 97.988,57 HRK. Izračunom se dobije da je 1% odobrenog kredita iznos od 979,88 HRK i onda prema konverzijskom tečaju 1 EUR= 7,53450 HRK dobije se iznos od 130,05 EUR.

5.2. Sporno je između stranaka je li naprijed navedena odredba Ugovora o kreditu od 3. studenog 2005. ništetna, a ako je je li tužiteljev restitucijski zahtjev za isplatom iznosa od 130,03 EUR osnovan i to sa zateznom kamatom od dana naplaćene naknade za obradom kreditnog zahtjeva i je li osnovan tužiteljev zahtjev za isplatom troška parničnog postupka, a ako je, u kojem iznosu tuženik tužitelju treba isplatiti trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom.

5.3. Sud je na glavnoj raspravi izvršio uvid u Ugovor o kreditu od 3. studenog 2005. broj ugovora: 93168/05, sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, te je u svrhu dokazivanja saslušao tužitelja Vladimira Šimunovića, s prebivalištem u Požegi Fra Kaje Adžića 48, a u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu s prebivalištem u Požegi, Ul. B. Josipa Jelačića 103.

6. Na temelju ovako izvedenih dokaza, savjesnom analizom svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno kao i na temelju rezultata čitavog dokaznog postupka sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

6.1. Izvršenim uvidom u citirani ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništava od 3. studenog 2005. sud je utvrdio da je pravni prednik ovdje tuženika, HVB Splitska banka d.d., kako kreditor tužitelju odobrio kao korisniku kredita iznos od 20.300,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom deviznom tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita. Namjena kredita je kupnja novog vozila marke Citroen C4X 1,6 HDI 16V, rok otplate kredita je 84 mjeseci s tim da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,00% od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno prije korištenja kredita odnosno iz odobrenog kredita, a korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju odnosno iskorištenom iznosu kredita.

6.2. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je istakao da je citirani Ugovor o kreditu koji je priložio uz tužbu, s zaključio sa HVB Splitskom bankom d.d. u Požegi, a jer je ta banka na dan 3. studenog 2005. imala Poslovnicu u Požegi. Namjena kredita je bila kupovina osobnog automobila za potrebe njega i njegove obitelji, a imajući u vidu situaciju sa CHF, on je kredit otplatio prijevremeno i ovu tužbu je podnio zato što je smatrao da banka nije imala pravo za kreditni zahtjev naplatiti 1 % od iznosa koji je njemu po osnovi kredita odobren. Ostao je kod svega što je za njega istakao odvjetnik, a nije se mogao sjetiti s kojom službenom osobom u banci je razgovarao podnoseći zahtjev da mu se odobri kredit za kupnju automobila. Naglasio je kako je pročitao Ugovor o kreditu od 3. studenog 2005., ali ja nije mogao sve odredbe razumjeti jer nije stručna osoba tj. nije pravnik, ekonomist ili sl. Prije umirovljenja je bio časnik Hrvatske vojske. Također je istakao da njemu nitko ništa nije u banci tumačio vezano za tu ulaznu naknadu. Kao bitno je istakao da je banci svaki mjesec

otplaćivao veći iznos nego što mu je rečeno da će otplaćivati, a to je bio taj problem sa CHF, i zato je kredit prijevremeno otplatio. Zaključno je istakao da nije ništa posebno provjeravao koliko je to novčanih sredstava jer on na svoj račun nije dobio novčana sredstva odobrenog kredita već je banka doznačila novac Auto kući u kojoj je kupio automobil.

7. U vrijeme zaključenja navedenog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03 - dalje u tekstu: ZZP/03) a odredbom članka 81. stavak 1. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca.

8. Dakle, poklanjajući vjeru iskazu tužitelja da se o navedenoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovaralo to još uvijek ne znači da bi navedena ugovorna odredba bila suprotna načelu savjesnosti i poštenja i izazvala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, imajući u vidu da je tužitelju automobil kupio za svoje osobne potrebe i potrebe svoje obitelji, a da nije u vrijeme sklapanja ugovora bio vlasnik obrta i nije imao bio kakve udjele u trgovačkim društvima,

a da je navedena ugovorna odredba (dio članka 4.) unaprijed bila formulirana od strane banke i da tužitelj kao potrošač nije mogao na istu utjecati, bez obzira što je bila jasna i uočljiva, takva ugovorna odredba je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, bez obzira o visini iznosa naknade. Također je sud imao u vidu činjenicu da bi tužitelj neprihvatanjem ove ugovorne odredbe bio ograničen u realizaciji navedenog iznosa kredita tj. da ne bi mogao kupiti automobil za svoje i potrebe svoje obitelji, ocjena je ovoga suda da je doista u smislu odredbe članka 81. ZZP/03 dio odredbe članka 4. o tzv. ulaznoj naknadi nepošteno sastavljen od strane kreditora. Takva nepoštena ugovorna odredba je i ništena u smislu članka 87. stavak 1. ZZP/03 jer je tužitelj dokazao da je kredit realizirao kao potrošač, a tuženik kao kreditor i jača ugovorna strana nije tužitelju prije sklapanja ugovora, određeno i na jednostavan način dao do znanja na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva. Zbog činjenice da je tuženik kao trgovac unaprijed formulirao sve odredbe ugovora a da tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj dijela članka 4. navedenog ugovora, tužitelj je dokazao da je navedena ugovorna odredba tzv. ulazne naknade nepoštena, a time i nišetna.

Teret dokaza da tužitelj nije potrošač bio je na tuženiku, a na temelju uvjerljivog iskaza tužitelja upravo je utvrđeno da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. stavak 1. podstavak 1., ZZP/03 u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio ona osoba koja je sklopila pravni posao u svrhe koje nisu namijenjene njegovo poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja već je kredit tužitelju odobren kao potrošaču.

9. Zbog ovih razloga sud u smislu odredbe članka 87. stavak 1. ZZP/03 utvrđuje da je doista nepoštena ugovorna odredba o ulaznoj naknadi i ništava odredba navedenog Ugovora, a slijedom čega sukladno odredbi članka 323. ZOO/05, sud zaključuje da je tuženik dužan vratiti tužitelju novčani iznos koji je primio po osnovi dijela nišetne

odredbe rečenog Ugovora i to sa zateznom kamatom od prvog sljedećeg dana kada je ova naknada tužitelju naplaćena pa sve do isplate.

10. U smislu odredbe članka 1111. ZOO/05 tuženik je neosnovano stekao navedeni novčani iznos i kako je tuženik nepošten stjecatelj tada u smislu odredbe članka 1115. ZOO/05 treba platiti i zateznu kamatu od prvog dana poslije stjecanja navedenog novčanog iznosa, a što znači da je nespornim utvrđeno da je dan stjecanja iznosa od 979,88 HRK bio 7. rujna 2005. i onda tuženik ima obvezu tužitelju isplatiti nesporni iznos od 103,03 EUR sa zateznom kamatom počev od 8. rujna 2005. pa sve do isplate, uz napomenu da je zatezna kamata definirana sukladno Uredbi o visinu stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj:153/2004) i čl. 29. st. 2. ZOO/05.

11. Prigovor zastare potraživanja koji je istakao tuženik nije osnovan.

12. Naime, tuženik pravno ocjenjuje da niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača a niti neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita i da onda nema ni tužbe koja bi prekinula tijek zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu, a sve kada bi ovaj sud iz bilo kojeg razloga zauzeo stav da je navedena odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa da bi zbog toga bila ništetna, što tuženik osporava u cijelosti, opet bi potraživanje tužitelja, tvrdi tuženik bilo u zastari obzirom na značajan protek vremena od plaćanja naknade.

12.1. Ovaj sud zaključuje da potraživanje po osnovi plaćene tzv. ulazne naknade nije zastarjelo jer zastara počinje teći tek od pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost djela ugovorne odredbe navedenog Ugovora. Upravo je u ovoj presudi utvrđena ništetnost djela Ugovora o ulaznoj naknadi i onda zastarni rok od 5 godina nije protekao. Treba istaći da i prema pravnom shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom na sjednici od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF zauzetom na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., u odnosu na potraživanje tužiteljice s osnove ništetne valutne klauzule zastara je u smislu članka 241. ZOO/05 prekinuta podnošenjem tužbe u postupku kolektivne zaštite potrošača s time da je zastarni rok u odnosu na to potraživanje po toj osnovi počeo ponovno teći od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., dok zastara potraživanja s osnove ništetne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Kako je ništetnost djela odredbe vezano za tzv. ulaznu naknadu utvrđena tek u ovom postupku tada potraživanje tužitelja nije zastarjelo.

13. Iznos od 979,88 HRK, u vrijeme podnošenja tužbe, a prema konverzijskom tečaju 1EUR=7,53450 HRK iznosi 103,05 EUR, a kako je tužitelj zahtijevao iznos od 103,03 EUR, a i pravilno zahtijevao zateznu kamatu koja je definirana odredbom članka 29. stavak 1. i 2. ZOO/05 (Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima i Uredba o izmjeni Zakona o obveznim odnosima – Narodne novine broj: 114/22, 156/22, 155/23) jer pravo na zateznu kamatu tužitelj ima od prvog dana poslije stjecanja navedenog novčanog iznosa za korist tuženika, pa sve do isplate,

valjalo je prihvatiti kako tužbeni zahtjev na utvrđenje tako i kondemnatorni zahtjev i presuditi kao u izreci presude.

14. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a jer je tužitelj u cijelosti uspio s tužbenim zahtjevom, a kako ga je zastupao opunomoćenik – odvjetnik tada je u smislu odredbe članka 155. stavak 2. ZPP-a u ovom sporu sud u pogledu troškova primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 – dalje OT) i odmjerio tužitelju troškove prema toj Tarifi, a vodeći se stavkom 1. ove odredbe koja propisuje da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

15. Odvjetnik je kao opunomoćenik tužitelja tužitelju sastavio je tužbu. Za sastav tužbe sud je priznao odvjetniku 25 bodova (Tbr. 7. točka 1. OT), priznata mu je nagrada za sastav obrazloženog podneska od 9. kolovoza 2026. u kojem se tužitelj očitovao na podneseni odgovor na tužbu (Tbr. 8. točka 1. OT) te mu je priznata nagrada i za nazočnost njegovog zamjenika na pripremnom ročištu koje je nastavljeno nakon što je zaključen prethodni postupak, ročištem za glavnu raspravu 14. rujna 2026. (Tbr. 9. točka 1. OT). Opunomoćenik tužitelja je nazočio ročištu za donošenje, objavu i uručenje pisanog sastava presude na dan 7. listopada 2026. (Tbr. 9.3 OT) i kako je vrijednost boda 2,00 EUR ukupno priznata nagrada radi zastupanja tužitelja utvrđena je iznosom od 218,75 EUR jer na osnovicu od 175,00 EUR odvjetnik plaća PDV po stopi od 25 % (Tbr. 46. OT), a što je iznos od 43,75 EUR.

Tužitelj je obveznik plaćanja sudskih pristojbi, a kako nije koristio privilegij propisan odredbom članka 7. stavak 1. Zakon o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18, 51/23 – dalje u tekstu: ZSP/18), sudska pristojbu na tužbu iznosi 30,00 EUR. Međutim zbog nekorištenja propisanog privilegija iznos od 30,00 EUR nije po osnovi pristojbe na tužbu tužitelju priznat u cijelosti već mu je priznat iznos od 50 % ili 15,00 EUR, a kako tužitelj ima obvezu platiti sudsku pristojbu za donesenu presudu u iznosu od 30,00 EUR (Uredba o Tarifi sudskih pristojbi – stupila na snagu 1. lipnja 2026., a objavljena u Narodnim novinama broj: 50/26), proizlazi da je ukupan tužiteljev izdatak u ovom sporu utvrđen iznosom od 263,75 EUR i taj novčani iznos mu je dosuđen sa zateznom kamatom od donošenja ove presude pa sve do isplate, a jer je tužitelj zahtijevao zateznu kamatu na trošak parničnog postupka sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a.

16. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 7. listopada 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnik Velimir Galić, Dragutina Lermana 6, Požega
2. Odvjetnik Belizar Tomajić, Ulica Kralja Zvonimira 17/1, Osijek

Broj zapisa: **9-3088e-4a5af**

Kontrolni broj: **0ccc3-3424c-12c58**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.